

arbetarmakt

**Handlingsprogram för
Arbetarmakt**

Antaget av Arbetarmakts nationella konferens i oktober 2011

INNEHÅLL

Förord	s.4
Handlingsprogram för arbetarmakt	
Fackföreningarna	s.7
Bekämpa arbetslösheten	s.8
Mobilisera till kamp för en värdig och rättvis sjukförsäkring!	s.9
Försvara allmännyttan – bevara hyresrätten	s.10
Försvara skolan	s.10
Försvara vården och omsorgen	s.11
Förstatliga storföretagen och bankerna under arbetarkontroll	s.12
Försvara de demokratiska rättigheterna – stoppa borgarstatens övervakning	s.13
Bekämpa rasismen	s.13
Krossa den fascistiska rörelsen	s.14
Kamp för kvinnofrigörelse	s.14
Bekämpa förtrycket av homo-, bi- och transsexuella	s.16
Ta strid för ungdomars plats i samhället och i den revolutionära rörelsen	s.16
Alkohol, droger och kamp mot missbruk	s.17
Försvara arbetarklassens rätt till kultur	s.18
Hotet från den globala uppvärmningen och kampen för miljön	s.18
Bekämpa den svenska imperialismen	s.19
Arbetarklassen måste försvara sig	s.20
Kampen för makt	s.21
Socialdemokratin och kampen för ett revolutionärt arbetarparti	s.21

FÖRORD

Kapitalismens kris, socialdemokratins roll och behovet av att utmana arbetarrörelsens passivitet

Det globala kapitalistiska systemet – vars kärna är produktionen för vinst – framstår som allt mer ohållbart. Inför behovet av en djupgående omställning inom produktionen för att möta de krav klimatkrisen ställer på mänskligheten, inför arbetarnas, ungdomarnas och de förtrycktas krav på frigörelse från förtryck, fattigdom och krig, och överhuvudtaget massornas behov av deltagande och inflytande över samhällets utveckling, har kapitalismen inget att erbjuda. Tvärtom har de senaste åren påvisat att utvecklingen går i en motsatt riktning, med en alltjämt växande koncentration av makt i händerna på en krympande grupp av multinationella företag, finansjättar och storbanker.

Sedan världskapitalismens djupa kris 2008–2009 har världen kastats in i en period som präglas av växande instabilitet, tilltagande motsättningar och en snabb ökning av klyftorna mellan rika och fattiga. Kapitalet privatiserar vinsterna, men socialiserar förlusterna. Överallt där krisen bryter ut försöker kapitalisterna och deras regeringar att tvinga arbetarklassen att betala bankernas och storföretagens förluster – vilket förvärrar samhällets kris.

Det sker i form av tilltagande angrepp på de välfärdsreformer som arbetarklassen tidigare vunnit, i form av de omfattande nedskärningsprogrammen, angrepp på de fackliga rättigheterna och med hjälp av den snabbt växande arbetslösheten – som utestänger en allt större del av den yngre generationen från rätten och möjligheten till en egen försörjning.

Den motsättning som existerar mellan kapitalets makt över de medel vi producerar samhällets förnödenheter med, och de verkliga behoven av att trygga en hållbar samhällsutveckling antar under de regelbundna kriserna som systemet kastas in i en alltmer explosiv form. Att bevara kapitalismen

är som att aptera sprängladdningar i djupet av planetens kärna.

Det finns ett alternativ till kapitalismen. Socialismen, som av borgarna förklarats vara död ett antal gånger, vinner på nytt förnyad aktualitet som det ända sammanhängande och realistiska alternativet till den otyglade kapitalismen. De senaste årens djupa kris har visat att arbetare och ungdomar, socialismens huvudsakliga krafter, på flera håll reser sig för att kämpa. Det har de revolutionärt-demokratiska massrörelserna i Nordafrika och Mellanöstern under den arabiska våren 2011, liksom de många omfattande arbetarprotester mot de kapitalistiska regeringarnas angrepp i Europa och USA på ett tydligt sätt visat.

Den svenska kapitalismen och socialdemokratin

I Sverige har klasskampen under flera årtionden befunnit sig på en låg nivå, vilket i hög grad är ett resultat av den klassfred som socialdemokratin ingick med det svenska kapitalet under förra århundradet. Den äldre generationens arbetare kan ofta minnas den period som brukar beskrivas som den då den svenska välfärdsstaten byggdes ut som en period präglad av framsteg och progressiv utveckling. Efterkrigstiden var sannerligen inte fri från klassförtryck och orättvisor. Den politik som socialdemokratin bedrev då, många gånger med stöd även från de öppet borgerliga partierna, var även då ytterst en politik som gynnade kapitalets intressen. Men tveklöst innebar utbyggnad av barnomsorgen, av skolan och förbättrade pensions- och sjukförsäkringssystem fördelar för en stor del av befolkningen. Den svenska arbetarklassens positioner flyttades framåt utan omfattande generalstrejker och masskamp, och det skedde med

socialdemokratin vid makten.

Denna epok är nu sedan länge förbi. Nyliberalismens triumftåg på 1980- och 90-talet har på ett avgörande sätt förändrat det politiska landskapet till kapitalets fördel. Med den ekonomiska krisen som det internationella systemet kastats in i fortsätter denna utveckling med förödande konsekvenser. Kapitalet försöker penetrera varje sfär i samhället genom avregleringar, privatiseringar, nedskärningar och angrepp på arbetarrörelsen.

Socialdemokratin har bidragit till högerens tillbakapressande av arbetarrörelsen. När kapitalismen gick in i nya överproduktionskriser på 1970-talet och nyliberalismen blev kapitalets nya ledstjärna i dess kamp för att finna nya marknader på bekostnad av välfärdssamhället, då drogs socialdemokratin med i högerutvecklingen. Den hade sedan långt tidigare varit benägen att sälja ut arbetarrörelsens långsiktiga intressen i utbyte mot kortsiktiga förmåner.

När borgarna angripit den välfärd som byggdes ut under den svenska kapitalismens blomstringsperiod under efterkrigstiden har socialdemokratin därför bara i bästa fall erbjudit ett passivt motstånd. I flera fall har den medverkat och t.o.m. gått in i spetsen för angreppen. Det var Socialdemokratin som under Göran Perssons ledarskap gjorde Sverige till föregångsland i budgetåtstramningar och nedskärningspolitik på 1990-talet. Det var Socialdemokratin som reformerade pensionssystemet till förmån för börsspekulanterna, och det var Socialdemokratin som bolagiserade statliga verksamheter som Posten och SJ, som borsintroducerade Telia. Socialdemokratin har också mer eller mindre accepterat nedmonteringen av allmännyttan, friskolorna och kapitalets intåg på vårdmarknaden. Detta har skett med Vänsterpartiet som stödparti, en ”vänster” som aldrig mobiliserat gräsrotterna på allvar för att sätta stopp för Socialdemokratins politik.

Kombinerat med högeroffensiven mot välfärden har vi också kunnat se ett försvagande av arbetarrörelsen på basplanet. De fackliga organisationerna har tappat medlemmar, givetvis på grund av kapitalets angrepp, men också p.g.a. det

socialdemokratiska fackliga ledarskapets ovilja att i någon högre utsträckning kämpa för medlemmarnas intressen. Nederlaget för kommunalarbetsstrejken 2003, som helt orsakades av socialdemokratin, står fortfarande som en symbol för det nuvarande ledarskapets kapitulation. Passiviteten och oviljan att kämpa när det gäller har bidragit till att stora delar av arbetarklassen idag saknar erfarenhet av (i värsta fall även tilltro till) kamp. Det vittnar om allvaret i den ledarskapskris som den svenska arbetarrörelsen lider av.

Vi har tusen anledningar att kämpa!

Det behöver knappast sägas att Socialdemokratins roll i den svenska arbetarrörelsen har underlättat enormt för borgarna, som med Reinfeldtregeringens politik ytterligare försöker försvaga arbetarnas ställning genom att slå in kilar i solidariteten mellan de bättre avlönade och de lägst avlönade, mellan arbetande och arbetslösa och mellan friska och sjuka.

Den nuvarande krisen kommer ytterligare att fördjupa de motsättningar som ryms inom det på ytan lugna landet Lagom. Under en fasad av hycklande humanistiska floskler fortsätter regeringen att ge legitimitet till en omänsklig hållning mot dem som flyr imperialismens härjningar. Den fortsätter att lura väljarna att deras politik skapar jobb samtidigt som arbetslösheten och fattigdomen ökar. I utrikespolitiken säger den sig verka för ”fred” och ”säkerhet”, men fortsätter att försvara svenskt deltagande i den imperialistiska ockupationen i Afghanistan. Högerpolitiken är den största orsaken till framgångar för rasistiska krafter, som i Sverigedemokraterna har ett parti som direkt baserar sig på detta reaktionära arv. Att inte kämpa är att ställa sig passiv inför denna samhällsutveckling.

Om vi ska kunna vända den nuvarande ebben, då måste radikala arbetare och ungdomar konfrontera det nuvarande ledarskapet på ett organiserat sätt. Vi måste ta de första stegen mot att bygga en kämpande opposition mot det klassarbete som arbetarrörelsens nuvarande ledare står för.

Vi har all anledning att kämpa. Samtidigt som arbetstempot tenderar att överallt öka för att tillfredsställa kapitalets vinstbehov växer arbetslösheten och utslagningen i det svenska samhället. Inte minst den unga generationen av arbetare födda på 1980- och 90-talet utestängs i allt högre utsträckning från möjligheten till en trygg anställning. Arbetet med att organisera och kämpa för att vinna den nya generationen, för att organisera motståndet mot utsugningen på arbetsmarknaden, men också för att bekämpa rasism och sexism, är mer aktuellt än någonsin.

En kamp för att återskapa en kämpande arbetarrörelse måste gå hand i hand med en politisk kamp för att skapa ett alternativ till socialdemokratien. Det är med den politiska organiseringen som mål för handen som Arbetarmakt har antagit följande handlingsprogram: ett övergångsprogram för socialismen.

Programmet är ett försök att i förhållande till dagens svenska situation tillämpa de erfarenheter av kamp som arbetarrörelsen gjort under de senaste 200 åren. Vi arbetar för att samla revolutionära ungdomar och arbetare i en organisation där de olika erfarenheterna utav klasskampen (i Sverige och internationellt) kan komma till uttryck och berika varandra. Där vi har möjlighet att göra så kämpar vi för att erbjuda den form av ledarskap som vi skulle vilja se förverkligat på en högre nivå. Vi arbetar med utgångspunkt i dagens rörelser, och vår politik syftar till att förbinda de frågor vi ställs inför i kampen idag med morgondagens stora uppgift – byggandet av ett nytt revolutionärt parti som kan störta kapitalismen.

Revolutionär organisering är en konkret fråga om kampen idag, som syftar till att ge svar på alla de frågor – små som stora – som klasskampen ställer. Detta handlingsprogram syftar till att så tydligt och så klart som möjligt uttrycka våra uppfattningar om de viktigaste kraven att kämpa för utifrån dagens situation, men också de mer långtgående krav som är nödvändiga att föra fram för att kunna omvandla inledande försvarsstrider till en offensiv kamp mot systemet som sådant. Endast under socialismen, ett samhälle där produktionen

står under arbetarklassens kontroll och där resurserna används för att främja frigörelse från förtryck, jämlikhet och hållbarhet, kan de reformer som arbetare uppnår under de kapitalistiska förhållandena tryggas, och utvecklas ytterligare.

En del av kraven har en omedelbar aktualitet, andra krav, som det om kapitalismens störtande genom revolution, har en mer långtgående karaktär och kräver en högre medvetenhet om kampens inriktning och mål för att kunna vinna ett omedelbart gehör från de många. Det är just det som är poängen med ett övergångsprogram – det försöker att påvisa den avgörande betydelsen av att sammanföra dagens kamp med morgondagens uppgifter. Det syftar till att vara ett verktyg för handling med vilket vi kan höja den politiska medvetenheten om behovet av att sammanföra klasskampen med revolutionär kamp för socialismen. Vi tar tacksamt emot alla synpunkter på innehållet, och är öppna för att diskutera det med alla som vill bidra till att utveckla det ytterligare.

HANDLINGSPROGRAM FÖR ARBETARMAKT

Fackföreningarna

Fackföreningarna är arbetarklassens försvarsorganisationer. De är oundgängliga för arbetarklassens kamp för att försvara sig mot kapitalisternas offensiv. Fackföreningarna kan också, förutsatt att ledningen står på arbetarnas sida, mobilisera medlemmarna i offensiv kamp. LO- och TCO-byråkratin försöker dock att undvika och sabotera alla sådana försök så långt det är möjligt. Den fackliga byråkratins roll består i att vara förhandlare mellan arbete och kapital, det är för denna roll de avlönas med privilegier. De räds arbetarklassens styrka och vet att den, då den går ut i kamp, kommer att ifrågasätta ledningens roll. LO- och TCO-byråkratin utgör en konservativ kast. De är, med Lenins ord, borgarklassens agenter inom arbetarrörelsen. Som revolutionärer kämpar vi alltid för att försvara och flytta fram arbetarklassens positioner. Vi står inte vid sidan om kampen i fackföreningarna bara för att denna för tillfället leds av reformister, som saboterar samma kamp. När byråkratin tvingas ut i strid för medlemmarnas intressen, och det händer med jämna mellanrum då de förra är beroende av de senare för att behålla sin privilegierade position, är det kommunisters plikt att ställa krav på ledarna. Samtidigt måste kommunister tydligt peka på bristerna i byråkratins metoder och förklara orsakerna till dessa, och kämpa för att avskaffa byråkratins makt och privilegier.

Vårt mål är att omvandla de fackliga organisationerna till kämpande demokratiska organ som kan dra in den stora massan av arbetare i kamp för gemensamma intressen. Alla poster i facket, inklusive ombudsmännen, bör tillsättas genom

demokratiska omröstningar. Alla förtroendevalda, inklusive ombudsmännen, bör vara avsättbara genom demokratisk kontroll och vara direkt ansvariga inför arbetarna. Inga förtroendevalda eller ombud bör åtnjuta några särskilda förmåner, utan tvärt om ges en genomsnittlig arbetarlön. Rotation bör ske på posterna för att undvika byråkratisering. Allt detta är ett måste för att motverka den karriäristiska anda som göder byråkratin. I kampen för att revolutionera fackföreningarna kämpar kommunisterna för byggandet av en demokratisk facklig opposition bland gräsrotsmedlemmarna. I en sådan kampar vi för en självständig hållning gentemot byråkratin. När byråkratin tvingas ut i kamp har vi allt att vinna på att slå gemensamt, i synnerhet tillsammans med alla de arbetare som fortfarande har illusioner om byråkratins roll. En gräsrotsopposition måste dock vara beredd att kämpa även utan den nuvarande ledningens stöd.

- Stärk facket – genomför massiva rekryteringskampanjer i de sektorer där facket idag är svagt. Särskilt ungdomar, kvinnor och invandrare i de sämre betalda yrkena, inklusive de med så kallade 'flexibla' anställningsvillkor, måste organiseras.
- Kämpa för en lägsta lön på 19 000 kr/mån i kollektivavtalen.
- För arbetarnas rätt att återkommande och demokratiskt besluta om avtal, löner och anställningsförhållanden, och rätten att ensidigt fatta beslut om konflikt. Avskaffa alla begränsningar av strejkrätten.
- Kämpa för en rörlig löneskala som anpassas till inflationen. Arbetarna ska inte behöva betala för kapitalisternas kris.

- Organisera de papperslösa: LO måste organisera och kämpa för de papperslösa arbetarnas löner och villkor, och samtidigt kräva medborgarskap åt alla som arbetar i landet.
- För strejker och blockader gentemot avskedanden, utförsäljningar, angrepp på löner, pensioner och anställningsförhållanden.
- I konflikter kämpar vi för att alla konfliktåtgärder, såsom blockader och strejker, borde organiseras och kontrolleras direkt genom de berörda arbetarnas egen demokratiska kontroll. Vi kämpar för direktdemokratiskt valda strejkkommittéer och solidaritetsaktioner gentemot andra arbetargrupper för att bygga upp stödet för de som strejkar.

Bekämpa arbetslösheten

Arbetslösheten är ett gissel. Borgarna framställer den som ett naturligt ont, ett ont som späs på av arbetarnas förmodade lathet och bortskämdhet. De använder den som ett argument för att försämrade villkoren för arbetslösa ytterligare. Genom angrepp på a-kassan och ersättningsperioder har Reinfeldts regering utvidgat gruppen av desperata arbetare som är beredda att jobba hårdare för lägre löner och under sämre villkor. Det är en medveten strategi som syftar till att underminera hela arbetarkollektivet. Nu, när krisen drar fram, kastas hundratusentals arbetare snabbt ut i arbetslöshet. Men även om detta kan tyckas vara ett utslag av exceptionella omständigheter är arbetslösheten, precis som dess kriser, i själva verket en ofrånkomlig del av kapitalismen. Kapitalet behöver en reservarbetskraft för att hålla nere lönerna för de anställda. Hotet från arbetslöshet är gemensamt för hela arbetarklassen, men särskilt utsatta är ungdomar, invandrare och kvinnor. Arbetslösheten och borgerlig propaganda bidrar därför till ett särskilt hårt förtryck av arbetarklassens lägre skikt. I ekonomiska kriser tenderar arbetslösheten att öka – som ett uttryck för att kapitalismen dumpar över kostnaderna för fallande vinster på arbetarklassen. Kommunisterna är oförsonliga motståndare till arbetslöshet. Alla borde ges möjlighet till ett

meningsfullt arbete med trygghet och en lön som går att leva på.

- Förstatliga alla företag som varslar och ställ dem under arbetarnas demokratiska kontroll.
- Återställ a-kassan till 100 procent. Ingen ska straffas för arbetslöshet.
- Dela på jobben – sänk arbetstiden till 6 timmars arbetsdag med bibehållen lön.
- Skapa vettiga arbeten för de arbetslösa: arbetarrörelsen/fackföreningarna bör organisera ett program för allmän upprustning - rusta upp järnväg, skolor, bostäder och offentliga platser m.m. Låt arbetarna styra över dessa arbetsplatser genom sina egna valda ombud och församlingar.
- Ställ arbetsförmedlingarna under fackets kontroll, tvinga arbetsköpare att anmäla alla lediga arbeten. Inspektioner och förstatligande av företag som underlåter att tillhandahålla information om lediga arbeten. Nej till privata arbetsförmedlingar.
- Avskaffa omedelbart hela jobb- och utvecklingsgarantin – inga tvångsåtgärder mot de arbetslösa!
- Stryk den bortre parentesen i arbetslöshetsförsäkringen: alla som varit inskrivna i FAS3 måste garanteras nytt arbetstillstånd.
- Ta bort ramtiden på 12 månader i arbetslöshetsförsäkringen.
- Bygg ut vuxenutbildningen och arbetsmarknadsutbildning – ge alla en chans till kunskap och bildning.
- Förbjud bemanningsföretagen. De organiserar arbetare på ett för den kollektiva organiseringen särskilt skadligt sätt. Deras existens betyder fler osäkra anställningar, motverkande av trygga heltidsanställningar och bidrar därför indirekt till skapandet av arbetslösheten. Staten bör säkra trygga och meningsfulla anställningar för alla arbetare som idag är anställda av bemanningsföretagen.
- Bekämpa alla osäkra anställningar. Avskaffa provanställningen – rättigheter och anställningstrygghet från första arbetsdagen. Lika rättigheter och lön för alla.
- Ta strid mot kapitalisternas rätt att avskeda. Vi kräver att arbetarna ska ha kontrollen över anställningar och avskedanden.

Mobilisera till kamp för en värdig och rättvis sjukförsäkring!

Försämringen av sjukförsäkringen 2008, som lagts till tidigare års stegvisa försämringar, handlar i grunden om att arbetare ska känna sig otryggare. Försämringarna av sjukförsäkringen tillsammans med utbudandet av gratis arbetskraft i form av praktikperioder och FAS3-åtgärder är en del av strategin för att skapa en ännu större reservarmé av arbetslösa människor.

I den ideologiska kampanjen för att driva igenom förändringarna och radera sjukförsäkrings-systemet har borgerligheten spridit lögnen och villfarelser. En mental splittring av arbetarklassen i de som anser sig förmer som friska och produktiva i förhållande till de "tärande" sjuka har delvis åstadkommit. Detta har bidragit till en fördjupning av inte bara förtrycket mot de sjuka och utsatta, utan av hela arbetarklassen.

I ljuset av de snabbt genomförda försämringarna har statens grundläggande klasskaraktär åter lyst igenom. Myndigheter och institutioner har med lätthet mobiliserats för borgarklassens avsikter. Att mobilisera till kamp för en värdig och rättvis sjukförsäkring har därför blivit en av många centrala frågor för att garantera en rudimentär välfärd och för att kunna flytta fram arbetarklassens positioner.

Att en människa som blivit sjuk omedelbart skall kunna få hjälp måste vara en självklarhet, god vård skall vara en rättighet. Makten över besluten om sjukförsäkringen måste flyttas bort från handläggare och ges till den sjuke och dennes läkare. De s.k. försäkringsläkarna måste bort. Människor skall inte kunna nekas ersättning såvida inte rent fusk upptäcks. Rätt till ersättning måste alltid utgå i tid och direkt. En handläggare skall ha till uppgift att enbart administrera ärendet, inte besluta över det. Därtill måste nya juridiska organ skapas som leds av de sjuka och handikappades egna organisationer, fackliga organisationer och representanter för läkare och sjukvårdspersonal som den sjuke ändå kan överklaga till om handläggare

missköter hanteringen av ärenden.

Alla tidsgränser måste bort: det ska vara sjukdomsbilden, den nedsatta hälsan och den sociala situationen som sammantaget skall avgöra hur länge man är sjukskriven. Denna bedömning skall ske i samråd mellan läkare och den sjuke. Den sjukets egen bedömning måste där ha sista ordet. När människor skall gå tillbaka i arbete måste hänsyn tas till deras sociala villkor i bedömningen av hur mycket man kan arbeta. Hjälp med avlastning i hemmet måste ges vid behov.

Det är orimligt att man skall förlora ekonomiskt när man blir sjuk. En sjuk människa har därtill ofta extra utgifter för sin sjukdom. Sjukförsäkringen måste också utgå till alla i samhället, kvalificeringstiderna måste således bort så att ingen nollklassas.

Det är arbetarnas och tjänstemännens egna organisationer som byggt upp försäkringskyddet. Nu måste arbetarrörelsen ta makten över trygghetssystemen och utvidga det radikalt. Nya demokratiskt valda maktorgan uppbyggda, samordnade och centraliserade av arbetarklassen själv måste skapas för att kunna kontrollera och styra över försäkringskassorna. Privata sjukförsäkringar måste upplösas, exproprieras och inlämnas under gemensamt arbetarstyre. Endast så kan vi till slut få en trygghet vid sjukdom och en rätt till hälsa och välbefinnande.

- Satsa på vård och rehabilitering – bygg ut sjukvården
- Skapa en rättssäker sjukförsäkring – låt den sjuke och dennes läkare avgöra sjukskrivningen
- Låt individens medicinska och sociala skäl styra sjukskrivningens längd
- 100 % av lönen i sjukersättning – avskaffa nollklassningen
- Förbjud privata sjukförsäkringar och för över tillgångarna till en allmän, statlig försäkring – Förflytta makten över försäkringskassorna till arbetarklassens egna organisationer.

Försvara allmännyttan – bevara hyresrätten

Den borgerliga bostadspolitiken, som präglas av privatiseringar av kommunala bostäder och omvandlingar till bostadsrätter, påbörjades av socialdemokratin och fördjupas nu med Reinheldts regering vid makten. Genom utpressning försöker man förmå hyresgäster att omvandla sitt boende till bostadsrätter. På så sätt hoppas borgerliga kommunledningar att slippa kostnaderna för renoveringar som man är skyldiga att genomföra. Omvandling till bostadsrätt betyder att kostnader för upprustning och renovering dumpas på den enskilde ägaren, samtidigt som bankerna som bistår med lån får en omfattande makt över den enskildes ekonomi. Sammantaget driver detta upp spekulatören på bostadsmarknaden och därmed priserna. Genom att avskaffa alla subventioner och incitament för byggandet av hyresrätter, fördjupar högerregeringen samtidigt krisen för alla de som inte har råd eller möjlighet att skaffa bostadsrätt. Särskilt ungdomar och de som arbetar under osäkra anställningsformer får se sina boendemöjligheter urholkas. Det fåtal hyresrätter som byggs blir å andra sidan en lyx förundad den övre medelklassen när hyrorna skjuter i höjden.

I de fall där hyresgästerna sätter sig på tvären är en vanlig strategi från högern att man försöker att rea ut det kommunala boendet till privata hyresvärdar. Även här blir resultatet sämre service, en omedelbar risk för högre hyror och försämrat inflytande för de boende. Hyresgästföreningen har på alltför många håll förlorat sig med den förda politiken, och accepterar på vissa håll utvecklingen mot marknadshyror. Hyresgästföreningen lider av samma problem som fackföreningsrörelsen. Den styrs av en apparat av privilegierade ombudsmän med starka band till den socialdemokratiska byråkratin, och vill ytterst ogärna mobilisera de boende i kamp för sina intressen. Hyresgästföreningarnas representanter borde väljas demokratiskt och hållas ansvariga inför de boende. Inga privilegier för ombuden

- Stoppa alla omvandlingar till bostadsrätter. Blockader, ockupationer och hyresstrejker för att försvara allmännyttan.
- Bygg en rörelse i alla de områden som berörs och förena den på regional och nationell nivå genom militanta masskampanjer till försvar för allmännyttan.
- Återkommunalisera bostadsrätterna till hyresrätter och skriv av bostadslånen för ägarna.
- Exproprierade bostadsspekulanter och svartmäklare, och ställ dem inför rätta.
- För ett massivt investeringsprogram i projekt för nya, billiga och bra kommunala bostäder. Beskatta storkapitalet för att frigöra de nödvändiga resurserna.
- Bekämpa systemet med privata värdar. Kommunerna, alternativt staten, ska ha monopol på ägandet av hyreshus.
- Makten över administrationen och utvecklingen av bostadsområdena ska ligga i händerna på de boende själva genom demokratiska kommittéer valda på kvartersmöten.
- Kampen för ett bra boende är en kamp för hela arbetarrörelsen. Fackföreningarnas ledning måste bistå hyresgästernas kamp och organisering på alla sätt och vis med resurser och praktiskt stöd.

Försvara skolan

Den kommunala skolan befinner sig i nyliberalernas skottglugg. Genom friskolereformen, skolepengssystemet och avskaffandet av närhetsprincipen undergrävs kvaliteten i den kommunala skolan. Den överretablering som uppstår när nya friskolor öppnas leder till nedläggningar av kommunala skolor. Särskilt svårt drabbas gymnasieskolor i områden där de sociala problemen är påtagliga. Friskolorna plockar russin ur kakan och slipper ta ansvar för elever med särskilda behov.

- Riv upp friskolereformen. För ett statligt och enhetligt skolsystem.
- Mindre klasser – anställ fler behöriga lärare och elevvårdande, kamratsödjande personal.

- Maximalt 20 elever i varje klass. Utbildningssystemet under kapitalismen är en social urvalsprocess, där arbetarbarn och förtryckta minoriteter missgynnas. Skolan lär ut medelklassens värderingar och förbereder eleverna på sina roller som fogliga löneslavar i det kapitalistiska samhället. Medan det talas om demokrati och elevinflytande, är det ofta i praktiken rektorerna som styr.
- Befria undervisningen från den vinklade borgersliga propagandan. Läroplaner och läromedel måste organiseras och godkännas av elever, lärare och föräldrar genom en demokratisk process. Ingen rätt för kapitalet att blanda sig i utbildningens utformning. Nej till av näringslivet sponsrade läromedel.
- Vi motsätter oss religiösa skolor och könssegrering i utbildningen. Vi vägrar erkänna någon form av diskriminering i skolan.
- Avskaffa rektorsväldet. Skolor ska inte drivas som kapitalistiska företag.

Demokratiska kommittéer, där elever, lärare och föräldrar representeras, borde ha kontrollen över skötsel, lärartillsättning och undervisning. Istället för en fostran i individuell konkurrens bör skolan organiseras i arbetarklassens regi och genomsyras av solidaritet med de förtryckta. Borgarna utnyttjar den kris som består i att många barn och ungdomar, särskilt ur arbetarklassen, inte uppfyller inlärnings- och betygsmålen. Det är en produkt både av den alienation som många arbetarbarn känner inför kapitalets konkurrenspräglade skola, för få lärare per elev och otillräckliga pedagogiska instrument. Den nya betygsskalan syftar till att utnyttja situationen till fördel för en hårdare klasskiktning. Kapitalet söker girigt pressa fram unga kvalificerade arbetare på bekostnad av dessa ungdomars möjligheter att få tillgång till och möjlighet till framtida vidareutbildning.

- Avskaffa graderingssystemen. För en betygsskala med godkänt eller icke godkänt. Arbetsprover och intagningsprover bör användas som alternativa former för antagning till högre utbildning.
- Praktiskt inriktade gymnasieutbildningar måste ge möjlighet till vidare studier.

- Försvara och bygg ut Komvux och folkhögskolorna. Alla bör ha rätt att fortsätta utbilda sig.
- Avskriv studieskulden och låt storkapitalet betala notan.
- Studielön åt alla studerande som ligger på en nivå som beslutas av studenternas organisationer i samråd med fackföreningarna. Studielönen bör garantera drägliga livsvillkor och ligga på en nivå som innebär att studenter inte måste arbeta extra för att kunna överleva.
- Bygg billiga studentbostäder.

Försvara vården och omsorgen

Högern angriper systematiskt den offentliga sektorn. Genom kommersialisering, privatiseringar och neddragningar syftar den nyliberala offensiven till att öppna så mycket av den offentliga sektorn som möjligt för kapitalet. Angreppen på den offentliga sektorn är ytterst en metod som syftar till att flytta fram positionerna gentemot arbetarklassen och skapa nya möjligheter till profiter för den rika eliten.

Vården angrips genom privatiseringar av lokaler, utrustning och hela sjukhus. Nedskärningar har gjort vården till en oerhört stressfylld arbetsplats som långt ifrån alltid kan tillfredsställa vårdbehoven. Genom borgerliga reformer, som cyniskt kallas för "vårdval", och som påstås öka valmöjligheten för patienterna, omfördelas i verkligheten vårdresurser och kapital från fattiga områden till rika.

- Stoppa "vårdvalsreformerna". Kämpa för en väl fungerande vård för alla, som finansieras genom progressiv beskattning av storkapitalet.
- All vård ska vara under statlig kontroll. Sjukhus och mottagningar bör drivas under arbetarkontroll och resurser och utformning bör planeras i förhållande till patientbehoven i det berörda området.
- Rusta upp vården i eftersatta områden. Avskaffa vårdköerna genom att anställa tillräckligt med personal och utbyggnad av vården, inte genom gräddfiler för de som kan betala mer.

Samma cyniska politik som dikterar borgarnas politik gentemot sjuka går igen i äldreomsorgen och handikappomsorgen. Etableringen av privata omvårdnads- och hemtjänstföretag har betytt en drastiskt sänkt kvalitet på service och anställningsförhållanden. De privata profitörerna har ett direkt vinstintresse av korta besök hos behövande, där den anställde inte ges möjlighet att skänka omsorgsbehövande människor tillräcklig uppmärksamhet. Vanskötsel och amatörmässighet frodas på arbetsplatser där personalen inte ges de resurser och den trygghet som krävs för att garantera ett bra arbete. Psykiatrin är en historia för sig. Nedläggningar av psykiatrimottagningar på 1990-talet har inte ersatts av extra resurser till öppenvården. Brister i resurser, och därför i bemötandet av vårdbehövande, har lett till otaliga mänskliga tragedier.

- Förstatliga företag inom omsorg och vård utan ersättning och ställ dem under de anställdas kontroll.
- Bort med tillfälliga anställningsformer och det systematiska användandet av vikarietjänster för att täcka behoven inom äldre- och handikappomsorgen. För fasta trygga anställningar och kontinuerlig utbildning av omvårdnadspersonal.
- Bygg ut psykiatrin och socialpsykiatrin.

Barnomsorgen fick betala ett högt pris under nedskärningsåren på 1990-talet. Idag är barngrupperna alldeles för stora på många håll, och precis som i fallet med skolan så betyder etableringen av privata daghem att resurser förs över från den kommunala barnomsorgen.

- Gratis barnomsorg för alla barn upp till 12 års ålder, med tillgänglighet 24 timmar om dygnet.
- Bygg fritids- och ungdomsgårdar i anslutning till alla skolor med generösa öppettider.
- Stoppa nedskärningar och privatiseringar inom barnomsorgen. Ställ den under de anställdas och föräldrarnas demokratiska kontroll – i kommunal eller statlig ägo.

Förstatliga storföretagen och bankerna under arbetarkontroll

Storföretagen har en omfattande makt över människors liv. Genom ett beslut bakom stängda dörrar läggs produktion ner och tusentals kastas ut i arbetslöshet som genom ett trollslag. När monopolen kontrolleras av privata ägare, svenska som utländska, förflyttas makten ytterligare från arbete till kapital. Statligt ägande av företagen är dock ingen garanti för att säkra arbetstillfällen och produktion. Den borgerliga staten tenderar att driva statligt ägda företag som vilka kapitalistiska bolag som helst. Även på de statliga företagen utestängs arbetarna från verkligt inflytande över produktionen.

Samtidigt finns det ett socialt intresse av storskalig produktion för att tillfredsställa samhälleliga behov. Kommunisterna motsätter sig privatiseringar av statliga bolag. Försök till privatiseringar av de statliga företagen måste slås tillbaka med strejker och ockupationer. Vi motsätter oss det privata ägandet av storföretagen överhuvudtaget. Produktionen i privata koncerner borde inte bara tas över av staten, utan även drivas under arbetarnas demokratiska kontroll och insyn. Fabrikskommittéer, tillsatta och kontrollerade av arbetarna, borde ta makten över produktionens organisering. Produktionsmål borde sedan beslutas demokratiskt i samråd med arbetarnas och konsumenternas intresseorganisationer. Behoven måste styra!

Under den globala kapitalismen kan inte solidariteten stanna vid gränserna. När de internationella storföretagen hotar med att flytta produktionen måste arbetarnas svar vara att försöka vinna stöd för sina krav hos arbetarna i de länder där produktionen förläggs, eller där företaget har underleverantörer. En levande internationell solidaritet, baserad på ömsesidigt stöd och utvecklandet av gemensamma krav som försvarar arbetarna från storföretagens profitjakt över gränserna, måste ersätta den isolationism och det avståndstagande från internationell klasskamp som den nuvarande reformistiska ledningen för arbetarrörelsen står för.

Precis som i fallet med storföretagen är förstatligandet av bankväsendet en förutsättning för att säkra en ekonomi som är inriktad på befolkningsmajoritetens välfärd. Det är en förutsättning för att kunna ta kontrollen över samhällets ekonomiska resurser och för att upprätta ett monopol på utrikeshandeln, absolut nödvändigt för att förhindra kapitalflykt. Det är likaså nödvändigt för att förhindra internationell spekulation. Bara den dagen då arbetarna demokratiskt kan kontrollera de internationella transaktionerna kan vi få ett stopp på manipulationer och skum-

Försvara de demokratiska rättigheterna – stoppa borgarstatens övervakning

Idag angrips och kringskärs demokratiska fri- och rättigheter världen över. Samtidigt som det offentliga rummet kringskärs genom nedskärningar och privatiseringar byggs övervakningssystemen ut, ofta motiverade som nödvändiga för att kunna bekämpa "terrorism". I grannlandet Danmark har repression riktats mot vänstergrupper som stöder colombianska FARC-gerillan och palestinska PFLP. I Sverige har bl.a. somalier som skänkt bidrag till motståndsgupper mot USA:s och Etiopiens imperialistiska ockupation av hemlandet terroriststämplats. Nya övervakningssystem som ska kunna avläsa all Internettrafik är under konstruktion. SÄPO har också tidigare utvisat bl.a. ett par egyptier till amerikanska-egyptiska tortyrcentra.

- Försvara den personliga integriteten. Avskaffa Säpo.
- Stoppa kameraövervakningen i offentliga utrymmen. Fler kameror är ingen lösning på social otrygghet, och de kan komma att användas för att förfölja, trakassera och fängsla dem som kämpar mot den rådande ordningens orättvisor.

Bekämpa rasismen

Den borgerliga regeringen fortsätter den socialdemokratiska regeringens rasistiska politik mot invandrare och särskilt flyktingar. Folkpartiet, som är det parti som på senare år gått längst för att locka över potentiella väljare från Sverigedemokraterna, har drivit på för en hårdare politik mot invandrare som med slagord om att "ställa krav" skuldbelägger invandrare för den segregation som högerpolitiken starkt bidragit till att skapa. Nu finns också ett akut hot mot invandrades demokratiska fri- och rättigheter i och med Sverigedemokraternas frammarsch. Sverigedemokraterna, ett rasistiskt populistparti, ger uttryck för småborgerlighetens och delar av arbetarklassens missnöje med den förda högerpolitikens konsekvenser – och för den rasism som genomsyrar hela det svenska klasshället. Under den nuvarande krisen utnyttjar de också den hårdare konkurrensen mellan jobben för att skylla på arbetare från andra länder.

- Avslöja de rasistiska lögnerna. Arbetarrörelsen måste genomföra antirasistiska kampanjer varhelst rasisterna sticker upp sina huvuden, och kombinera detta med en politik som syftar till att integrera invandrare i den svenska arbetarrörelsens kamp för social upprustning, arbete åt alla och för socialism.

Alla borgerliga partier och socialdemokratin står bakom en flyktingpolitik som i grunden är restriktiv och repressiv. Den svenska arbetarrörelsen måste inse att solidariteten med flyktingar, oftast arbetare som tvingats fly den ekonomiska och sociala misär (inklusive krig och miljökatastrofer) som det imperialistiska världssystemet skapar, är a och o om rasismen ska kunna slås tillbaka.

- Stoppa alla förslag som syftar till att försvara flyktingars möjligheter till etablering i samhället.
- Öppna gränserna för alla anhöriga, arbetssökande och flyktingar.
- Rätt till medborgarskap för alla papperslösa.
- Rätt till gratis vård och boende för alla nyanlända flyktingar. Utbildning och möjlighet till arbete åt

alla som lever inom landets gränser.

- Kommuner måste ta emot flyktingar. Extra resurser måste tillföras kommuner dit många flyktingar söker sig. Inga restriktioner mot flyktingars rätt att själva välja var de vill bo.
- Stäng migrationsverket och flyktingförvaren – i praktiken fångelser för utvisningshotade flyktingar. Öppna gränserna för alla skyddsbehövande. Gör Sverige till en fristad för flyktingar.

Krossa den fascistiska rörelsen

Under nedskärningsåren på 1990-talet, under socialdemokratiens fortsatta högerpolitik och nu med borgarna, har en jordmån lagts för fascistiska sekter som Svenska Motståndsrörelsen, National-socialistisk Front och autonoma nazistiska nätverk (Info 14). Fascismen är fortfarande ett marginellt fenomen betraktat i relation till samhället överhuvudtaget. Icke desto mindre utgör fascisterna ett hot gentemot fackligt aktiva, kommunister, antifascister, kvinnokämpar, invandrare, HBT-personer och flyktingar m.fl. Fascisterna tenderar att angripa alla som aktivt motsätter sig deras terror. Där fascisterna får inflytande, det må vara nog så marginellt, resulterar det återkommande i terror gentemot de förtrycktas förkämpar och mot arbetarrörelsen. Fascismens mål är att utrota alla de former och uttryck för arbetardemokrati som vår klass tillkämpat sig.

Hotet från fascismen är allvarligt. I samband med den allt djupare kapitalistiska krisen som vi nu ser, är det inte omöjligt att den fascistiska rörelsen kommer att kunna få stöd från delar av borgerligheten – det har skett förut och det kan ske igen. Fascismen fyller ytterst en funktion som en garant för bevarandet av kapitalismen. Genom brutala diktatoriska metoder som syftar till att splittra och atomisera arbetarklassen kan den åter komma att spela en roll som kontrarevolutionär spjutspets i en situation av allvarligare klasstrider. Därför är det alla kommunisters och antifascisters plikt att redan idag verka för att sätta stopp för de fascistiska organisationernas aktiviteter och, genom militanta

massaktioner, rycka undan golvet för deras existens.

- Arbetarkamp mot fascisternas aktiviteter och organisering: Fackföreningarna och arbetarpartierna måste ställa sig i fronten i kampen mot den fascistiska pesten.
- Klasskamp mot fascismen! I kampen mot fascismen måste arbetarrörelsen och vänstern driva en politisk kamp för att flytta fram arbetares och invandrades positioner – på bekostnad av kapitalet. Klasskampen har en avgörande förmåga att övervinna etniska och rasistiska motsättningar. Arbetarklassen har gemensamma intressen – oavsett bakgrund.
- För organiserandet av demokratiska självförsvarsgrupper som kan stå emot fascistiska angrepp, jaga fascisterna på flykten etc.
- Blockera och upplös fascisternas aktiviteter, demonstrationer och möten. Ingen plattform åt fascisterna. Sök upp och konfiskera fascisternas tryckpressar och liknande utrustning.
- Inga fascisterna i fackföreningsrörelsen. Bemöt alla försök från fascisterna att infiltrera arbetarrörelsen bryskt.
- Kasta ut organiserade fascisterna från skolor och utbildningar om de vägrar att upphöra med sina aktiviteter.

Kamp för kvinnofrigörelse

Den tidigare socialdemokratiska och den nuvarande borgerliga regeringen har genom nedskärningar och privatiseringar inlett en backlash gentemot kvinnorna. Det är arbetarkvinnorna som drabbas hårdast av den nyliberala politiken. Vårdnadsbidraget kommer att få till konsekvens att i synnerhet arbetarkvinnor förpassas till spisen. Angreppen på deltidsarbetslösa och sjukskrivna slår också hårdast mot arbetarkvinnorna och spär på det sociala förtrycket de tampas med. De har heller ingen nytta av avdrag för "hushållsnära tjänster", en reform som syftar till att utöka systemet med arbetarkvinnor som städar åt medelklassens

och överklassens mer välbeställda kvinnor. Arbetarklassens mest förtryckta grupper får därmed betala för de borgerliga kvinnornas frigörelse från hushållsarbetet.

De verkliga framsteg som tidigare gjorts på flera områden i Sverige, och som varit resultatet av i synnerhet kvinnorörelsens kamp, undergrävs nu av högerpolitiken. Den sittande regeringen fortsätter att radikaliserar en borgerlig politik som framförallt slår mot arbetarklassens kvinnor. Även om formell jämlikhet härskar på flera områden har kvinnor fortfarande lägre löner, och arbetarklassens kvinnor förpassas i hög grad till osäkra anställningsvillkor och deltidanställning i offentlig sektor. I Sverige råder en exceptionell segregation av könen på arbetsmarknaden.

Kommunister kämpar för kvinnors fullständiga ekonomiska och sociala frigörelse. Vi motsätter oss all diskriminering av kvinnor och ojämlikhet mellan könen och ser kampen för kvinnofrigörelse som en med nödvändighet integrerad del av klasskampen. Vi anser att kvinnoförtrycket har sin grund i det kapitalistiska produktionsättets behov av den borgerliga kärnfamiljen och i könsarbetsdelningen på arbetsmarknaden, som i sin tur går tillbaka på den funktion och ställning kvinnan ges i familjen.

För att slå tillbaka angreppen mot kvinnorna måste kommunister kämpa för byggandet av en kvinnorörelse baserad på och ledd av arbetarklassens kvinnor. Kvinnorörelsen måste bryta med den feminism som bortser från arbetarkvinnornas intressen till förmån för en allians mellan kvinnor över klassgränserna. Även om vi erkänner de borgerliga kvinnornas rätt till jämlikhet och frigörelse ser vi också att dessa hamnar i motsättning till kampen för kvinnofrigörelsen då de ytterst försvarar kapitalisternas intressen – och därmed i slutändan även kvinnoförtrycket. Därför har arbetarkvinnorna mycket litet eller inget att vinna på en allians med dessa kvinnor, men allt att vinna på att kämpa för sina egna klasskrav och vinna stöd för dem och för kraven på kvinnofrigörelse i arbetarrörelsen.

- Avskaffa vårdnadsbidraget. Inför istället individualiserad föräldraförsäkring med full ekonomisk ersättning
- Bygg ut barnomsorgen, som ska vara gratis och tillgänglig 24 timmar om dygnet – i statlig regi och under arbetarkontroll.
- 6 timmars arbetsdag med bibehållen lön är avgörande för att förbättra arbetarkvinnornas situation.
- Bekämpa sexuella trakasserier överallt – på skolor, på arbetsplatser, i alla offentliga miljöer och i hemmen.
- Kollektivisera hushållsarbetet. Uppmuntra ett jämlikt deltagande från både män och kvinnor.
- Uppmuntra och stöd kollektiva boendeformer.
- Uppvärdera kvinnodominerade yrken.
- Genomför kampanjer för att rekrytera fler kvinnliga arbetare till mansdominerade yrken. Och omvänt. Fackföreningarna måste driva ett medvetet antisexistiskt arbete på varje arbetsplats.
- Kvinnor liksom andra förtryckta grupper måste ha rätt att organisera sig i egna grupper inom arbetarorganisationerna för att tillvarata och försvara sina intressen.
- Försvara rätten till abort. Kvinnor ska ha rätten att bestämma över sin kropp. Kostnadsfria preventivmedel. Subventionerade menstruationsskydd.

Mäns våld mot kvinnor är ett socialt problem rotat i kvinnoförtrycket och kapitalismen. Även manliga arbetare kan agera förtryckande gentemot kvinnor. Förtrycket i nära relationer är ett uttryck för kvinnoförtrycket överhuvudtaget.

- Bygg ut kvinnojourer med lokaler och personal, öppna 24 timmar om dygnet.
- Satsa på skyddat boende för kvinnor som befinner sig på flykt från våld och tvång.
- Investera i belysning längs vägar, i parker och öppna områden.
- Arbetarrörelsen och kvinnorörelsen måste själva ta ansvar för kampen mot enskilda kvinnoförtryckare. Konfrontera kvinnoförtryckare. Män som våldtar eller misshandlar kvinnor måste, som en del av straffet, få professionell hjälp.

- Antisexistiska kampanjer på skolor och arbetsplatser.

Sexismen, som genomsyrar hela det kapitalistiska samhället, får ett tydligt uttryck i rättssystemet. Misshandlade och våldtagna kvinnor får bara undantagsvis upprättelse. I de allra flesta fall skuldbelägger rättssystemet kvinnorna för mannens övergrepp.

- För en samtyckeslagstiftning som erkänner kvinnans rätt till den egna kroppen. Ett nej är ett nej.
- För en parallell sexualbrottslag med fokus på våld eller hot om våld.
- Tvinga åklagare och utredare att använda sig av bevismaterial som finns i utredningar av sexualbrott.
- Respekterade representanter för kvinno- och arbetarrörelsen bör kontrollera anmälningar om våld eller våldtäkter mot kvinnor.
- Kamp för att förebygga våldtäkter och sexism: inför självförsvaret inom ramen för skolans gymnastik och idrott. Jämlikhetsperspektiv ska genomsyra skolundervisningen. Obligatorisk sexual- och relationskunskap som ett stående inslag i undervisningen.
- Kostnadsfria kurser i självförsvaret för kvinnor i kommunal regi.

Bekämpa förtrycket av homo-, bi- och transsexuella

Förtrycket av HBT-personer hänger nära samman med kvinnoförtrycket. Vid sidan av de fristader som HBT-rörelsen lyckats tillkämpa sig i form av uteställen och andra HBT-vänliga kulturella samlingspunkter i framförallt storstäderna fortsätter hat, förakt och diskriminering av HBT-personer på alla nivåer i samhället. Även om HBT-personer nästan uppnått formell jämlikhet i lagen med heterosexuella, utgör den förhärskande heterosexismen, som har samma grund som kvinnoförtrycket, att vara en effektiv barriär för verklig frigörelse för HBT-personer.

- Bekämpa nymoralismens ansikte varhelst det visar sig – i skolor, offentliga institutioner och på arbetsplatser. Kämpa för en sexualundervisning fri från diskriminering.

- Bekämpa fördomar och diskriminering på arbetsplatserna. Fackföreningarna måste ta frågan om homofobi på allvar och verka för verklig integration av HBT-arbetare i de fackliga organisationerna.

- Fackföreningarna bör ta initiativ till studiecirklar för fackligt aktiva om frågan om förtrycket av HBT-personer och hur detta skall bekämpas. Skyddsombud bör utbildas i antisexistiskt arbetsmiljöarbete.

- HBT-arbetare ska ha rätt till separat organisering på arbetstid för att samla erfarenheter och självförtroende i kampen mot diskriminering. Detta är särskilt viktigt i förhållande till lesbiska mammor som lever under dubbla bördor och generellt sett har mindre fritid.

- HBT-personer ska ha rätt till separat organisering inom arbetarrörelsens organisationer för att effektivt kunna bekämpa sexism och samla självförtroende i kampen mot diskriminering.

- Stöd HBT-personers organisering av självförsvaret mot attacker från homofobiska grupper, som t.ex. fascister.

Ta strid för ungdomars plats i samhället och i den revolutionära rörelsen

Under kapitalismen utgör ungdomen en särskilt förtryckt grupp. Roten till ungdomens förtryck ligger i familjen. Kapitalismen förlitar sig, liksom alla klassamhällen, på kärnfamiljen för att utföra grundläggande sociala funktioner som barnupfostran. I den borgerliga familjen är barnet nästan helt utan rättigheter och underkastat föräldrarnas diktatur, en situation som förgiftar relationerna mellan barn och föräldrar.

Också i skolan förtrycks ungdomar. Skolans roll är ytterst att forma ungdomar till fogliga löneslavar och lära ungdomar att böja sig för kapi-

talisternas makt. Av de ungdomar som kommer ut på arbetsmarknaden erbjuds dem de sämst betalda och mest osäkra jobben, ofta med liten chans till trygga anställningar. En stor del av alla ungdomar kastas också ut i arbetslöshet efter skolan.

Ungdomen utgör därför en ständig källa till kamp mot det borgerliga samhället. Ungdomar har en hel värld framför sig, en värld att vinna och att erövra, och de är inte märkta på samma sätt som äldre arbetare av de nederlag och besvikelser som arbetarrörelsens reformistiska ledning förorsakat vår klass. Det är revolutionärens uppgift att organisera ungdomen och vinna den för arbetarklassens intressen. Bara arbetarklassens frigörelse kan ge ungdomen frigörelse och en värdig och berikande framtid.

Idag angrips ungdomen på flera fronter samtidigt. I skolan vill borgarna disciplinera den ytterligare och då ungdomen går ut på gatorna i politiska aktioner ställs de återkommande öga mot öga med polisens batonger. Samtidigt fortsätter nedskärningar som slår specifikt mot ungdomar. Ungdomsgårdar i socialt eftersatta områden läggs ned eller slås ihop i större enheter. Genom att stänga ute ungdomar från sociala aktiviteter spär högerpolitiken på våldet mellan ungdomar och rekryteringen ökar till de olika ungdomsgång som driver omkring i städernas förorter, övergivna av arbetarrörelsens ledare. Arbetarrörelsens nuvarande ledning ser med misstro på den radikalism som ungdomar tenderar att visa. Genom reformistiska organisationer som SSU och Ung Vänster försöker den nuvarande ledningen aktivera ungdomar, men helt inom ramen för sina egna intressen. Detta syftar i slutändan till passivitet inför de byråkratiska ledarnas förräderi. Kommunisters uppgift består i att bygga en självständig revolutionär ungdomsrörelse som är demokratiskt organiserad, och som har organisationsformer som tillåter ungdomar att tillgodogöra sig revolutionär politik på egna villkor och att göra sina egna misstag. En sådan organisation/rörelse måste inrikta sig i synnerhet på att organisera arbetarungdomen.

- Ungdomshus och -gårdar i varje större bostad-

sområde med rika möjligheter för ungdomar till kulturella aktiviteter och kreativitet. Dessa bör styras av ungdomarna själva genom demokratiska kommittéer.

- Sänk rösträttsåldern till 16 år. Är man gammal nog att arbeta ska man också ha rösträtt.
- I skolan och på arbetsplatser bekämpar vi alla inskränkningar av elevers klädval, livsstil, och uttrycksformer. Vi kräver elevernas rätt att studera, diskutera och organisera sig politiskt inom skolor och högskolor.
- Oberoende demokratiska elevfack och aktionskommittéer på skolor för att organisera elever självständigt från skolledningen.
- I de fackliga organisationerna måste initiativ tas till ungdomsorganisering för att skapa utrymmen för unga arbetare att utveckla för dem relevanta krav.

Alkohol, droger och kamp mot missbruk

Den svenska förbudspolitik har varit helt otillräcklig som ett medel för att komma till rätta med missbruk och de sociala problem som nästan alltid följer i dess spår. Tvärtom är den en källa till förtryck. Kriminaliseringen av droganvändare ger polisen en förevändning för att i synnerhet trakassera ungdomar i förorterna.

- Legalisering av drogerna. Ställ drogförsäljningen under arbetarkontroll, vilket inte minst är nödvändigt för att säkerställa kvaliteten på droger och för att slå mot den svarta marknaden.
- Ökade resurser till missbruksvården.
- Ställ tyngre droger (såsom heroin) under läkar kontroll. Rena sprutor vid behov åt heroinister som en del av avvänjningsprojekt. Avstigmatisera drogmisbrukarna.
- Genomför objektiva informationskampanjer, befriade från hysteriskt moraliserande, om drogers verkan.
- Internationella insatser från arbetarrörelsen för att stödja en omställning av produktionen av tun-

ga droger i halvkoloniala länder genom stöd åt fatigbönder etc.

- Försvara det statliga monopolet på alkohol.

Försvara arbetarklassens rätt till kultur

Den hänsynslösa klasskamp som den borgerliga alliansen fört sedan den kom till makten finner uttryck även inom den kulturella sfären. I sin parasitära jakt på nya, profitabla investeringsmöjligheter kastar sig kapitalet över bibliotek och museer samtidigt som monopolkapitalet inom underhållningsbranschen använder den borgerliga statens domstolar för att sätta stopp för fildelningen.

Den viktigaste orsaken till borgarklassens kulturpolitiska offensiv är dock inte de förhållandevis begränsade profiter som kan göras på området utan kapitalets långsiktiga behov av att kväsa det fria tänkandet och arbetarklassens kulturella uttrycksformer. I en situation som kännetecknas av en tilltagande koncentration av det samhällliga arbetets frukter och inskränkningar av arbetarklassens demokratiska rättigheter finns det helt enkelt inget utrymme för oppositionella stämningar. Genom att låta kapitalackumuleringen genomtränga alla aspekter av samhällslivet säkerställer borgarna sin egen klass kulturella hegemoni. Att kämpa mot kommersialiseringen av kulturen är alltså av yttersta nödvändighet för kommunister. Låt kulturen tjäna mänsklighetens framåtskridande i stället för kapitalisternas vinstintressen!

- Försvara och utvidga presstödet. Borgarnas försök att med indraget presstöd krossa vänsterpressen måste slås tillbaka.
- Försvara och utvidga kulturstödet. Mer resurser till museer och bibliotek samt tidskrifter och bokförlag som ger ut kvalitetslitteratur. Ta bort avgifterna på museer och bibliotek.
- Legalisera fildelning. Förstatliga mediejättarna och ställ verksamheten under arbetarklassens kontroll.
- Gör kulturella produktionsmedel tillgängliga för

alla för att på så vis öka arbetarklassens kulturella nivå.

- Förbjud reklam på våra gator samt på TV, Internet och i radio.
- Kör ut kapitalet från den kulturella sfären – massmedier, museer och bibliotek. Ge arbetarklassen resurser att skapa sina egna tidningar och tevekanaler.

Hotet från den globala uppvärmningen och kampen för miljön

Hotet från den globala uppvärmningen, som utan tvekan är orsakad av och förvärras av kapitalismens rovdrift på naturresurser och kapitalets strukturella beroende av icke förnybar energi som genererar växthusgaser, ifrågasätter knappast någon längre. Med hotet om en skenande uppvärmning som, om den tillåts fortsätta obehindrat, riskerar att undergräva själva grundvalen för livet på jorden, börjar allt fler att ifrågasätta kapitalismens förmåga att möta de utmaningar som den globala uppvärmningen medför.

Såväl socialdemokratin som borgerligheten försöker nu att framställa sig som goda miljövänner. Men både Perssons tidigare regering och Reinfeldts sittande regering gör långt ifrån tillräckligt för att bemöta problemet med skenande utsläppsnivåer. Den moderatledda regeringskoalitionen har, trots fagert tal om miljövänliga åtgärder, motsatt sig krav på utsläppsnivåer för industrin i EU. Man fortsätter också att höja priserna för kollektivtrafik i borgerligt styrda kommuner och investerar miljarder i flera bilvägar samtidigt som utbyggnad av kollektivtrafik och underhåll av järnvägsräls och annan infrastruktur som är gynnsam för miljön eftersätts. Man har beviljat ryska Gazprom kontrakt för att bygga ut en gasledning som ytterligare skulle spä på miljökatastrofen i Östersjön, och man fortsätter att förlita sig på miljöfarlig kärnkraft.

För att bemöta hotet från den globala uppvärmningen – här och globalt – krävs de

mokratisk ekonomisk planering. Bara så kan vi skapa en hållbar relation mellan industrin och jordens ekosystem som samtidigt tar de förtrycktas behov i åtanke. Därför måste miljöfrågan förstås som en klassfråga.

- Förstatliga hela energisektorn under arbetarnas kontroll. Expropriera de stora miljöbovarna – storföretagen.
- Ställ förorenarna till svars. Konfiskera företag som inte gör tillräckligt för att värna om miljön. Direktörer som ställer privata vinstintressen före vår möjlighet till överlevnad ska ställas till personligt ansvar.
- En omställning från kärnkraft till miljövänliga energikällor.
- Omfattande investeringar i miljövänlig energi-produktion. Byt ut gamla vattenturbiner mot nya och mer produktiva, utveckla sol- och vindkraft, biobränslen mm.
- Minska och ta hand om utsläppen från industrin.
- Massiva resurser till utbyggnad och utveckling av förnyelsebara resurser.
- Massiv expansion av kollektivtrafiken. Den ska vara gratis, ägas av staten och skötas genom arbetarkontroll.
- Bygg ut järnvägsnätet och andra miljövänliga transportalternativ för att på sikt i så stor utsträckning som möjligt ersätta bil- och flygbaserade transporter av varor och resenärer.
- Arbetarrörelsens ledare måste agera mot utbyggnad av ytterligare flygplatser.
- Återanställ alla arbetare i avvecklade miljöfarliga industrier i yrken med lika lön och trygga anställningsvillkor.
- Låt de rika betala. Det är kapitalisterna som är ytterst ansvariga för miljökrisen – och det är i första hand dessa som bör betala för omställningen. Vi är för miljöskatter riktade mot storkapitalet, inte mot vanliga arbetare.

Bekämpa den svenska imperialismen

Sverige är ett litet men hungrigt imperialistiskt land. Genom omfattande vapenexport bland annat till den amerikanska imperialismen, genom militär träning av irakiska officerare i den amerikanska ockupationsmaktens tjänst, genom militärt deltagande i ockupationen av Afghanistan, Kosova, och i Tchad, och genom olika politiska och affärsmässiga överenskommelser med andra imperialistmakter, försvarar den svenska borgarklassen girigt och hänsynslöst sin ställning på världsmarknaden. Den har traditionellt skyddat sina smutsiga förehavanden bakom en flagg av ”neutralitet” eller ”fredsbevarande insatser”. Arbetarklassen har inga gemensamma intressen med den svenska borgarklassen utrikespolitiska förehavanden. Tvärtom är den vår huvudfiende i detta precis som i allt annat. Solidariteten med arbetarklassen och de förtryckta i de halvkoloniala nationerna, i synnerhet med dem som kämpar mot imperialistiskt förtryck, är alla arbetares och kommunisters plikt.

Kommunister måste kämpa för att bygga upp en mäktig antiimperialistisk rörelse mot krig och ockupationer. Vi måste ställa krav på arbetarrörelsens ledare att agera mot den svenska borgarklassens imperialistiska projekt. Med strejker, ockupationer och blockader kan den svenska arbetarrörelsen sätta stopp för såväl vapenexport till USA som för den imperialistiska närvaron i länder som Afghanistan, Kosova eller Tchad.

- Stoppa den svenska vapenexporten till reaktionära imperialistiska regimer. Blockera företag som producerar vapen, vapenlager och transportvägar.
- Internationell solidaritet med de förtryckta. Verka för villkorslöst men kritiskt stöd åt de förtrycktas motståndskamp i länder som Irak, Afghanistan och Somalia mot de imperialistiska trupperna. Organisera riktad arbetarsolidaritet (insamlingar av ekonomiska och andra resurser) för att stärka alla progressiva krafter som gör motstånd.
- Tvinga den svenska regeringen att bryta med apartheidstaten Israel, och erkänna Hamas som

den regering som representerar folket på Gazaremsan.

- Svenskt utträde ur och ett avskaffande av internationella imperialistiska finansiella institutioner såsom Världshandelsorganisationen, Internationella Valutafonden och Världsbanken.
- Bryt alla överenskommelser med NATO, nej till deltagande i alla så kallade fredsbevarande operationer, även under FN-flagg.
- Inte ett öre, inte en soldat till den svenska arméns utrikesuppdrag.
- Demokratiska rättigheter för soldater, inklusive rätten att välja och vid behov avsätta sina överordnade.

Den borgerliga regeringen kan givetvis inte förstås att upphöra med sin proimperialistiska politik med annat än att den störtas. Men även en socialdemokratisk regering skulle värna den svenska imperialismens intressen, precis som den gjorde under sina senaste 12 regeringsår. Det var under socialdemokratin som Sverige gav sitt stöd åt Israels förtryck av palestinierna och försöken att krossa deras intifada. Det var socialdemokratin som oreserverat ställde sig bakom USA:s invasion och ockupation av Afghanistan och, efter viss tvekan (på grund av den kraft som antikrigsrörelsen lyckades uppbåda) bakom USA:s blodiga ockupation av Irak. Bara en verkligt revolutionär arbetarregering kan sätta stopp för den svenska borgarklassens imperialistiska maktutövning. Bara en sådan skulle kunna driva en politik som syftar till frigörelse för arbetarklassen och de förtryckta – här och i hela världen. Hur får vi en sådan regering?

Arbetarklassen måste försvara sig

Inga av de krav som rests i detta program kan säkras utan att inskränka kapitalisternas enorma makt. Varje krav syftar till att öka arbetarklassens medvetenhet om sina intressen och dess sociala tyngd – och därmed dess kraft att handla. Kraven ska inte ses som isolerade från varandra. Tvärtom måste vi kämpa för att bakom dessa krav dra in

allt bredare skikt i kampen. Kan vi hysa någon förhoppning om att borgarna fredligt kommer att acceptera våra krav? I en epok som den nuvarande, där politiska fångar med svenska statens hjälp skickas till CIA:s tortyrcentrum, där svenska vapen och materialexporterande kapitalister skor sig på massmordet på irakier, på den israeliska krigsmaktens förstörelse av palestinska bostadshus, eller med det färska minnet av när den svenska liberalismen förnöjsamt applåderade försöket till statskupp från den kontrarevolutionära högern i Venezuela år 2002? I en period där ett storbolag som Lundin Oil kan använda sig av lokala våldsverkare för att mörda och driva ursprungsbefolkningsgrupper i Sudan på flykten och sedan fortsätta sina affärer efter att ha dolt sina förhållanden?

Den svenska borgarklassens deltagande i den våldsamma terrorn mot arbetare och förtryckta folk i den halvkoloniala världen är inte ytterst en konsekvens av nationell arrogans. I grunden är det borgarklassens intressen och dess förakt för de förtryckta som utgör drivkraften bakom dess terror. Den kommer att riktas även mot svenska arbetare och antikapitalister om dessa börjar utmana borgarnas regim och makt. När tre demonstranter sköts ned på gatorna i Göteborg 2001, när ett stort antal dömdes till långa fängelsestraff i skenrättegångar och då tusentals demonstranter utsattes för omfattande polisrepression, blev det uppenbart vad den svenska borgarklassen och dess stat är beredd till då en rörelse växer fram med potential att hota dess intressen. Polisens våldsamma angrepp mot strejkvakter vid SAC:s blockader de senaste åren, och återkommande repression mot unga antifascistiska och antikapitalistiska demonstranter talar sitt tydliga språk. Kapitalisterna kommer inte att ge bort något frivilligt, allra minst statsmakten.

Terrorism är en återvändsgränd. Dödandet av enskilda politiker, polischefar eller liknande ger endast staten en ursäkt för ytterligare repression. Sådana aktioner reducerar också massorna av arbetare och förtryckta till passiva åskådare. Gentemot individualistiska metoder kämpar vi för att återuppväcka den kommunistiska traditionen med

masskamp och kollektivt organiserat självförsvar. Vältränade försvarsgrupper – med basen i arbetarrörelsen och den antikapitalistiska rörelsen – som försvarar sina demokratiska rättigheter och våra strider, är det absolut bästa och mest effektiva försvaret gentemot polisangrepp på demonstrationer, strejker m.m. De kan också spela en effektiv roll i att förmå enskilda poliser eller soldater att börja ifrågasätta order från sina överordnade. Långt ifrån att skrämja bort de mindre kampbenägna i rörelsen skulle sådana grupper förstärka kampviljan och självförtroendet, då de skulle uppträda som en organiserad kraft som menar allvar med sin kamp. Polisen, militären och Säpo existerar för att skydda kapitalisternas privilegier. Kapitalismen kan inte avskaffas med mindre än att borgarnas stat avskaffas. Arbetarklassens och den antikapitalistiska rörelsens försvarsgrupper måste därför syfta till att skapa en demokratiskt förankrad arbetarmilis som både kan bryta upp kapitalisternas motstånd och slutgiltigt ersätta dess reaktionära statliga institutioner.

Kampen för makt

När helst en kamp utvecklas till den punkten att den påverkar hela arbetarklassen – när helst den blir en kamp för hela klassens intressen – så kämpar kommunister för att bygga delegatsbaserade aktionsråd för att kunna dra in alla de olika delarna av rörelsen i kampen och för att kollektivt staka ut och sedan verkställa en kamp för seger. I en period av skärpt klasskamp kan sådana råd anta uppgifter som även syftar till organisering av olika samhällsfunktioner. Eftersom de är baserade på demokratiskt valda delegater, och eftersom de kan verkställa demokratiska beslut utan att behöva förlita sig på en byråkrati, så utgör de ett embryo till en ny form av stat – en arbetarstat.

När arbetarnas kamp utvecklas till en kamp för hela klassens intressen, som vid en politisk generalstrejk mot regeringen, ställs ofrånkomligen frågan om vart makten i samhället verkligen borde ligga – hos arbetarna eller kapitalisterna. Sådana

situationer sammanfaller inte per automatik med valen till det borgerliga parlamentet.

I dessa situationer, i Sverige gjordes sådana erfarenheter under storstrejken 1909 och under arbetarnas mobiliseringar 1917–1918, finns två möjliga utgångar. Antingen tar arbetarna makten ur händerna på kapitalisterna och går vidare och bygger upp en socialistisk ordning, eller också kompromissar arbetarrörelsens ledning med kapitalet och gör det möjligt för kapitalisterna att omgruppera sig och gå på offensiven igen. Konsekvenserna blir oftast förödande för arbetarnas organisering och deras självförtroende. Att avstå från att kämpa vid sådana tillfällen är inte en av flera valmöjligheter – det är tvärtom ett recept för nederlag. Att avstå från kamp med hänvisningar till att den borgerliga demokratin måste respekteras, och att uppmana arbetarna att avbryta mobiliseringen för att istället vänta till kommande val, innebär i praktiken att sälja ut kampen och att avleda arbetarna från den ofrånkomliga och avgörande styrkemätning som varje revolution måste genomgå.

Socialdemokratin och kampen för ett revolutionärt arbetarparti

Socialdemokratin långa tid vid makten som förvaltare av den kapitalistiska ordningen har givetvis lett till att många arbetare idag känner stor skepsis inför sina traditionella ledare. Många arbetare har inte glömt att Mona Sahlin gick i spetsen för angreppen mot strejkrätten under 1990-talskrisen. De har inte heller glömt att socialdemokratin lät arbetarna betala det högsta priset för samma kris. Efter tolv års socialdemokratisk högerpolitik ser de med misstro på den socialdemokratiska partihögerens löften och utspel. På fackliga kongresser intar många kritiskt sinnade arbetare en alltmer avvaktande attityd när LO-ledningen försöker rekrytera nya medlemmar till det sargade partiet - som förlorat över hundratusen medlemmar de senaste tio åren.

Samtidigt har många arbetare fortfarande förhoppningar om socialdemokratins förmåga att åtminstone kunna försvara arbetarna från kapitalismens värsta angrepp. Socialdemokratins betraktas fortfarande av många arbetare som deras parti, och som en garanti för en viss nivå av välfärd och för starka fackföreningar. Många socialdemokratiska arbetare hoppas fortfarande att det ska vara möjligt att vrida partiet åt vänster, genom att trycka på underifrån eller genom att byta ut den nuvarande ledningen. Dessa illusioner – socialdemokratins är trots sin bas i arbetarklassen ett borgerligt parti som sedan länge är helt integrerat i den borgerliga staten och som fullt ut försvarar kapitalismen – kommer inte att brytas automatiskt.

En kommande socialdemokratisk regering kan mycket väl komma att fullfölja den offensiv mot välfärdsstatens resterande trygghetssystem som Reinfeldts regering påbörjat. Socialdemokratins nuvarande politik ger heller inga skäl att hoppas att partiet kommer att skydda arbetarklassen från effekterna av den globala kapitalistiska krisen. Detta kan snabbt komma att leda till fördjupade friktioner mellan arbetarna och deras nuvarande ledare. Men även idag visar socialdemokratins gång på gång att de inte förmår att effektivt försvara arbetarna gentemot borgarnas angrepp. Tvärtom är partiets företrädare ofta med och genomför nedskärningar och privatiseringar i de kommuner där de sitter vid makten.

Kommunisters uppgifter består i att ställa krav på de nuvarande ledarna, och att förklara för arbetarna varför ledarna sviker arbetarnas intressen. I de fackliga organisationerna måste kommunister samtidigt arbeta för att bygga upp en självständig opposition mot den nuvarande ledningen. I alla sammanhang måste kommunister försöka vinna de bästa och mest framsynta arbetarna för revolutionära argument, och för idén om behovet av ett nytt revolutionärt arbetarparti.

Hur skulle ett sådant parti se ut och fungera? Kommunisterna kämpar för att det grundas på ett revolutionärt program och en disciplinerad struktur som möjliggör demokratisk kontroll och samtidigt förhindrar en byråkratisk ledning från att ta

makten i partiet. Verkligen demokratisk centralism – med ett maximalt utrymme för demokratisk debatt – även med möjligheter för organiserad opposition i form av tendenser och fraktioner, i kombination med kollektiv disciplin i det gemensamma genomförandet av ett sådant partis politiska beslut, är en förutsättning för att garantera att ett revolutionärt parti inte kidnappas av reformistiska frasmakare som säljer ut våra intressen.

Ett revolutionärt parti som begränsar sig till att åstadkomma förändring genom enbart val, eller genom att huvudsakligen fokusera på val, kommer aldrig att kunna avskaffa kapitalismen. När kapitalisterna stod inför en vänsterreformistisk regering i Chile 1973 organiserade militären en ytterst blodig militärkupp. Den svenska borgerligheten skulle givetvis inte tveka att använda sig av polis och militär, eller fascistiska grupperingar, för att slå tillbaka mot en regering som den uppfattade som ett verkligt hot mot sina intressen.

Revolutionära kommunister kan inte påtvinga arbetarklassen sina åsikter, men vi kan och måste säga sanningen, ärligt och öppet. Arbetare som ger sig in i kampen mot borgarnas angrepp är tillräckligt modiga och intelligenta för att överväga våra argument och dra slutsatser utifrån sina egna erfarenheter. Vi är övertygade om att arbetare kan, och kommer, att kunna vinnas för ett revolutionärt övergångsprogram, om de konfronteras med ett sådant i kampen. Men detta kommer enbart att ske på villkoret att kommunister i varje avgörande kampsituation påvisar att revolutionär praxis är den bästa politiken för att försvara arbetarklassen och för att flytta fram positioner mot kapitalisterna.

Detta betyder att vi, med Marx och Engels ord, avstår från ”att dölja våra syften”. De mindre vänsterpartier som för fram vänsterreformistiska och centristiska program, som till exempel det stalinistiska Kommunistiska Partiet, Rättvisepartiet Socialisterna eller Socialistiska Partiet – partier som undviker frågan om den ofrånkomliga konfrontationen med den borgerliga statens väpnade kärna, är helt enkelt inga revolutionära partier. Idag anpassar de sin opposition gentemot LO-

byråkratin till att vänligt be den mobilisera gräsrotterna, men utan att komma med självständiga uppmaningar till arbetarna om att agera utan ledarna då dessa ställer sig vid sidan om kampen. De rör sig fram och tillbaka mellan kvasirevolutionära utspel och reformistiska halvmesyurer i sin praktiska politik, och förmår inte att bygga upp en effektiv opposition som kan utmana arbetarrörelsens nuvarande ledarskap. De har redan bestämt sig för att arbetarklassens reformistiska medvetande är oöverkomligt, att dess lojalitet med den borgerliga demokratin är satt i sten – och därför utgör de hinder på vägen mot att vinna arbetare för revolutionär politik. Samma opportunistiska metod gentemot den borgerliga demokratis spelregler riskerar i en mer tillspetsad kampsituation att leda till katastrofala konsekvenser.

Kommunister kan å andra sidan inte agera som sekterister som står vid sidan om kampen och/eller framför sitt program i form av ultimatum. Kommunister måste vid varje tillfälle som ges visa hur vi kan vinna våra strider och samtidigt visa hur den dagliga kampen i själva verket hänger ihop med egendoms- och maktfrågan. Vem äger produktionsmedlen och kontrollerar den väpnade makten? Kapitalisterna!

Bara en revolutionär arbetarregering, baserad på arbetarklassens demokratiska massorganisationer, som etableras efter krossandet av den borgerliga statens repressiva maskineri – polisen och armén – kan ta makten över bankernas och storföretagens resurser och påbörja utarbetandet av en demokratisk plan som syftar till att avskaffa ojämlikheten, osäkerheten och förtrycket. En demokratiskt planerad produktion och distribution kan som en del av en global revolution ersätta marknadens anarki och vettlösa rovdrift på samhällets resurser med en hållbar framtid baserad på jämlikhet och frivillighet. En frivillig federation av socialistiska stater skulle kunna ersätta motsättningar och krig mellan länder. I takt med att utsugning och klasskillnader upphör att finnas kommer vi inte heller att behöva någon permanent stat som utövar makt över en del av befolkningen. Då kan krigen, fattigdomen och miljökatastroferna

ersättas av ett stadium där människans verkliga historia, en historia med kulturell och social blomstring, påbörjas.

Detta program syftar till att understödja kampen för ett revolutionärt parti, här i Sverige och globalt, en ny, femte arbetarinternational som kan leda kampen för etablerandet av det kommunistiska samhället.

Utgiven av Arbetarmakt, svensk sektion av
Förbundet för Femte Internationalen.

www.arbetarmakt.com
www.fifthinternational.org

